

Artėjant Tarptautinės teatro dienos šventei, žiūrovai rinko 2023 metų Juozo Miltinio dramos teatro aktorių ir aktorę. Šiemet rinkimuose daugiausiai simpatijų pelnė Emilis Pavilionis ir Toma Razmislavičiūtė. Jie Teatro dieną buvo pagerbti unikaliais stiklo menininko Remigijaus Kriuko kurtais apdovanojimais „Kūrybiniai brūkštelėjimai“. Kaip aktoriai jaučiasi įvertinti žiūrovų, kokie praėjusiais metais sukurti vaidmenys jiems labiausiai įsiminė ir kokie vaidmenys sukasi aktorių svajonėse, skaitykite interviu.

Kaip jaučiatės įvertinti žiūrovų ir teatro bendruomenės? Kokias mintis, emocijas jums kelia šis apdovanojimas?

Emilis Pavilionis: Džiugu – apdovanojimai leidžia pajauti, kad kažką vis tik darai gerai bei kad bandymai prieiti prie personažų, ko gero, yra teisingi. Iš tiesų, jaučiu, kad teatro pasaulyje vis geriau sekasi pastaruosius kelis metus: tai prasidėjo nuo spektaklio „Kūnai“, vėliau sekė „Šv. Speigas“, „Nepaprasta Edvardo Tiuleino kelionė“, „Jona“... O sėkmingi vaidmenys yra tarsi patvirtinimas, kad einu savo keliu.

Toma Razmislavičiūtė: Paantrinsiu Emiliui – taip pat jaučiu, kad tai nėra įvertinimas už vienerių metų darbą. Manasis proveržis, ko gero, prasidėjo su „Irano konferencija“. Su kiekvienu režisieriumi jaučiuosi taip, jog kaip aktorė atidarau vis naujas dureles. Gera, kai dirbi toli gražu ne pirmus metus teatre, bet vis dar atrandi dalykų, kurie kelia smalsumą, džiugina ir stebina. Spektakliai, kuriuose vaidinu, stebina ir kolegų darbu – džiugu, kai po premjeros nuoširdžiai gali jiems pasakyti „Oho! Tokio tavęs dar nemačiau“. Tokioje bendroje puokštėje ir pati prasiskleidi. Manau, kad šis apdovanojimas yra visų pirma mūsų visų kolektyvo įvertinimas.

Papasakokite apie savo 2023 metais sukurtus vaidmenis. Kokie jie, kuo jie jums brangūs, o gal kaip tik kėlė iššūkių? Kuris iš šių vaidmenų labiausiai įsikirto?

Emilis: Šiemet aš kūriau vaidmenis spektakliuose „Jona“, „Vaiduoklių laivas“ ir „Tas keistas nutikimas šuniui naktį“. Pastarasis, mūsų aktorių rate vadinamas „Šuniuku“, man yra įsimintiniausias. Tai daugiausiai kartų rodytas spektaklis ir prie jo sukūrimo dirbome ilgiausiai. Taip pat buvau už vaidmenį jame nominuotas Auksiniam scenos kryžiui, o tai man patiko dar labiau nei pats spektaklis ar vaidmuo jame. Ir mano tėvams labai patiko. Ir artimiesiems. Ir visiems giminėms. Ir draugams, kurie mane sveikino (juokiasi).

O jei rimčiau, tai „Šuniukas“ įsiminė labiausiai todėl, nes tai labai jautrus darbas – dažnai

vaidindami ir patys ašarėlę išspaudžiame ir, kaip minėjo Toma, kolegomis pasižavime: kaskart mane nuoširdžiai sujaudina Dainiaus Jankausko ir Tomos monologai. Kai jie išeina į sceną, net pradedu tyliau kvėpuoti.

Toma: Šiemet vaidinau Jo Strømgren spektaklyje „Feromonai“ bei Agniaus Jankevičiaus „Tas keistas nutikimas šuniui naktį“. Darbas su Jo Strømgren buvo labai įdomus, nepalyginamas su jokia kita iki šiol turėta patirtimi. Visų pirma, sužavėjo režisieriaus asmenybė ir jo kūrybiškumas – kiekviena darbo diena su juo buvo beprotiškai įdomi, nes jis kuria čia ir dabar, ir daro tai labai lengvai. Manau, kad sugebėjome perimti labai daug šio lengvumo – kad teatras nebūtinai turi būti smulkmeniškas, perdėtai apgalvotas ir reikalaujantis iš savęs „išlaužti dramą“. Kartais paprasčiausias pokalbis apie mūsų kasdienį gyvenimą, nedramatizuojant ir nesimaivant, gali būti labai patrauklus. O „Tas keistas nutikimas šuniui naktį“ buvo tas spektaklis, kuris paliko gilų rėžį visuose, kurie jame vaidina. Jei Emilis sako, kad mūsų su Dainiumi duetas įneša visai kitą nuotaiką, tai aš galiu pasakyti, kad pirmą spektaklio dalį, visada žiūriu iš žiūrovų salės – vargu ar yra daug tokių žiūrovų kurie į spektaklį eitų 20 kartų ir visus juos juoktųsi iki ašarų, o aš tai patiriu. Man labai juokingas Emilio personažas, jo duetas su Kamile Galkute, Jolitos Skukauskaitės kuriama mokyklos direktorė – man nuoširdžiai gera į juos žiūrėti, ne tik kaip savam žmogui, bet ir kaip žiūrovui.

Pasvajokime. Kokio vaidmens trokštate sulaukti ateityje?

Emilis: Visą laiką norisi to, ko šiuo metu neturi ar turi mažiau. Kai tik atėjau į Juozo Miltinio dramos teatrą, dauguma mano personažų buvo neigiami – žudikai, prievartautojai, sadistai ar kokie nors pikti generolai. Tada labai norėjau kokio nors komedijinio, linksmo vaidmens. Prisinorėjau. Dabar didžioji dalis mano vaidmenų yra komiški, charakteriniai, tad ėmiau norėti kokio didesnio herojinio personažo, kurio kūrimo kelyje galėtum dažniau eiti „nuo savęs“. Šį atsakymą kažkaip gražiai įvilkite į visą interviu, gal koks skaitantis režisierius pamatys, kad Emilis jau nori save bandyti didesniame, herojiniame vaidmenyje...

Toma: Emili, atleisk, kad juokiuosi, bet, žinok, vos tik mums uždavė šį klausimą, iškart pagalvojau, kad tau palinkėčiau didelio, dramatinio vaidmens. Aš, kaip ir Emilis, noriu to, ko neturiu, tad labai norėčiau charakterinio vaidmens. Suvaidinti kokią bobutę, absoliučiai nutolti nuo savo balso, amžiaus, fiziškumo. Dar labai norėčiau vaidmens klasikinėje pjesėje. Labai pasiilgau klasikos – kūrinio, kuris yra analizuotas, begalę kartų pastatytas ir permąstytas. Norėčiau galimybės jį padaryti savaip, kitaip.

Emilis: Galėtume daryti mainus teatre, keistis jau sukurtais vaidmenimis. Nueini pas teatro vadovą su koku nors aktoriumi susitaręs, kad apsikeisit: pasidarom įvedimus ir vaidinam

tai, kas ko labiau nori.

Toma: Klausyk! Gera idėja teatro dienai.

Kaip apibūdintumėte vienas kitą kaip aktorius? Kokį vienas kito aktorinį portretą galėtumėte nupiešti?

Emilis: Toma yra VAU! Man ji labai patiko paskutiniame jos darbe „Feromonai“ – tokia grynakraujė *femme fatale*. Nors prie pačio spektaklio galėčiau prisikabinti, prie Tomos jame – ne. Atsimenu, kai kūrėme spektaklį „Provokatoriai“, Toma vaidino tokią bejausmę, šaltakrauję policininkę. Tai buvo jos charakterinis personažas, tad Toma tikrai gali puikiai ir tokius kurti. Toma turi puikų humoro jausmą, sveiką ironiją ir blaivų protą, kas jai padeda į savo veikėjus pažvelgti įvairiapusiškai, susikalbėti su režisieriais. Manau, kad Toma yra gerasis mūsų profesijos pavyzdys moterų aktorių tarpe.

Toma: Apie Emilį galėčiau labai daug kalbėti. Emilis yra tas aktorius, kuris personažą kuria ne šimtu, o trimis šimtais procentų, todėl su juo dirbti yra ir dovana, ir rykštė. Jei esi silpnas ir bestuburis partneris, tai Emilis suvalgys tiek tave, tiek visą sceną. Bet, jeigu esi ambicingas aktorius, tada su Emiliu dirbti yra vienas malonumas, nes spektaklis yra pasmerktas sėkmei. Manau, kad darbas su tokiu partneriu scenoje yra dovana – juk teatras yra paremtas partneryste. Jei partneris silpnas, gali nors ir ant galvos atsistoti – spektaklio nebus. Kaip kolega, Emilis yra tas žmogus, kuris nedalyvauja intrigose, nekonkuruoja, tai žmogus, kuris teatre niekada nekurs trinties. Tai labai svarbu, nes dažnai teatre šalia paskalų ir asmeninių ambicijų, aktoriai užsižaidžia ir pamiršta, ko iš tiesų į jį atėjo. Galiausiai Emilis yra labai darbštus – niekada negirdėjau jo sakant „nepasiruošiau“, „nesugalvojau“, „neišmokau“. Jis visada pasiruošęs ir į kiekvieną repeticiją ateina su naujomis idėjomis.

Kokie jūsų ateities planai? Gal jau galite išsiduoti, ko žiūrovams iš jūsų laukti artimiausiu metu?

Emilis: Labai norėčiau ateityje pasidaryti jūros gėrybių maišą. Kur būna įdėtas koks krabas, *chorizo*, kukurūzas, midijos ir krevetės... Tada tokį maišą dedi į orkaitę ir ten viskas kartu troškinasi... Taip pat, jau labai artimoje ateityje turėčiau pabaigti įsirengti savo privačią mini bokso salę. Dar noriu įsirengti mažą namų sodą, kur auginčiau krapus, petražoles ir čili pipirus agurkų ir alyvuogių marinavimui. Noriu vasarą išskristi paatostogauti kur į kitą pasaulio kraštą. Noriu, kad Rusija su Putinu priešaky gėdingai pralaimėtų. Čia mano tokie asmeniniai ateities norai ir planai, o teatre laukia Aleksandro Špilevojaus „Makbeto“ premjera. Man vėl teko charakteriniai personažai, tačiau bus įdomu, nes gavau puikius

scenos partnerius – Albiną Kėlerį ir Urtę Poviliauskaitę. Nors visi esame labai skirtingi ir stipriai skiriasi mūsų teatro ir pasaulio supratimas, kartu vaidinsime laumes. O rudenį dirbsime su Valentinu Masalskiu. Jau reikės pradėti ruošti morališkai, nes manau, kad ten mūsų, kaip aktorių, lauks nemenkas iššūkis.

Toma: Priešingai negu Emilis, aš šiuo metu teatre naujų vaidmenų nerepetuoju. Todėl šiuo metu turiu daugiau laiko savo įkurtam mamų savitarpio pagalbos ratui, kuris yra vedamas taikomojo teatro metodais. Labai noriu su šia idėja pakeliauti po Lietuvą, norėčiau tokius ratus padaryti kituose miestuose. O kitame sezone, neabejoju, kad vienoje ar kitoje premjeroje turėsiu progą suvaidinti. Dabar labai laukiame, kada mūsų teatras vėl atsidarys ir galėsime vaidinti tai, ką pastatėme, nes turime nemažai didelės apimties spektaklių, kurių negalime niekur rodyti ir jų labai pasiilgome.

Kuo jums svarbus Juozo Miltinio dramos teatras?

Emilis: Jis man svarbus įgytomis ir vis dar įgyjamomis patirtimis, visais tais septyniais metais, kuriuos aš čia esu ir kuriu. Jei šis teatras staiga išnyktų, labai liūdėčiau. Gal ir banaliai nuskambės, bet vis tik teatras yra akimirkos menas, o dabartinės akimirkos čia man yra labai gražios. Taip pat ir dabartinė vidinė teatro būseną – jau drįstu teigti, kad Juozo Miltinio dramos teatras yra mano darbo namai. Čia aš jau puikiai pažįstu savo kolegas: aktorius, technikus, administracijos darbuotojus, grimeres, scenos darbininkus, aprengėjas, siuvėjas, valytojas, rūbininkes ir visus kitus ir imu suprasti milžiniškas mūsų teatro galimybes. Visi šie žmonės, kuriantys darbinių namų atmosferą, su kiekviena diena man yra vis brangesni.

Toma: Paantrinsiu Emiliui, tik aš šiame teatre esu 10 metų ilgiau negu jis. Mačiau tiek šio teatro didžiausius nuopuolius ir bandymus kapstyti, tiek Miltinio šmėklos apraiškas – visus „linksmuosius“ kalnelius. Manau, kad šis teatras dabar išgyvena kūrybinį renesansą – džiaugiuosi, kad dabar jame juntama sveikai kūrybiška nuotaika, kad galime jame tiesiog kurti, dirbti, daryti tai, kas mums yra svarbu ir pamiršti apie dalykus, kurie neturėtų aktoriaus kamuoti. Dabar susiformavusi teatro trupė, komanda, bendra nuotaika ir repertuaras man yra labai svarbūs. Norisi, kad šis didelis darbas išliktų ir augtų toliau. Kai pamenu sunkius teatro laikus, dar labiau norisi branginti tai, ką mes turime dabar.

Kalbino Aistė Šivytė

